

was getrouwd, en van Boetselaer ook, en toen vlak daarop had de Geer zich verloofd.... Zoo was de gedachte zijn bol binnen komen waaien dat het voor hem toch nog zoo kwaad niet zou zijn als hij eens naar een geschikte vrouw uitzag.

Dwaas idee!

Toch had het hem, kort wel is waar, maar duchtig te pakken gehad, onweerstaanbaar vastgegrepen. En hij vond nu zelfs dat er iets belachelijks geweest was in den ernst, waarvan in dien tijd op eens al zijn gedachten doordrongen waren als zij Margot golden.

Maar al heel gauw was zijn belangstelling voor haar gemindërd. Weer opgaande in het dagelijksch gedoe van tennisclub, paardrijden, pic-nics en avondpartijtjes, zijn vrienden en de sociëteit, de alledaagsche gesprekken met de menschen die hij bijzonder geregeld en tamelijk druk bezocht en ook vaak bij zich ontving, was hij als vanzelf tot heel andere gedachten gekomen. Maar vooral had hij zich nog bijtijds allerlei bezwaren tegen vrouwen op zijn leeftijd te binnen gebracht, want het was hem duidelijk dat hij te kiezen had tusschen een aantal tegenstrijdige belangen. En daarom zette hij zich het trouwen uit het hoofd, als zijnde iets, dat in het geheel niet op zijn weg lag.

Zoo was hij Margot langzamerhand gaan veronachtzamen en had hij zich toen meer vrij gevoeld.

Vrij als van ouds.

Vrij wilde hij blijven!

Gisteren, voor het eerst weer na langen tijd was hij bij de Cloppenburghs op een dinertje geweest, en had hij naast Margot gezeten aan tafel.... Het was hem toch weer opgevallen, dat zij hem boeide.... Maar dat gezegde toen op eens.... Hoe was het ook weer? Wat had ze nu precies gezegd?....

Ja, dat had ze gezegd, woordelijk zoo....

Maar, wat kon het hem eigenlijk schelen?

Hij wilde immers niet trouwen. Wat was hem dan aan Margot's oordeel gelegen?

En tòch wàs het er weer, wat Lazare gisterenavond zoo gehinderd had.

IV.

Het viel Lazare niet makkelijk aan zijn plagerige gedachte te ontkomen. In zijn voortdurend gepeins draaide hij steeds weer in hetzelfde cirkeltje rond. Hij kwam niet verder dan: dat hij niet trouwen wilde en allerminst met Margot; dat het hem bijgevolg onverschillig was wat Margot van hem dacht; maar dat zij hem oud vond, en dat hem dat hinderde.

Als hij even zijn ergeis vergat, dook zij weldra weer onverwachts op. En al naarmate hij verder dacht, was het hem, of hij zich al minder vermocht te ontworstelen aan deze ergerlijkheid, die hem ten slotte benauwde. Hij kòn niet meer inzien dat het toch eigenlijk maar een ondeugend plagerijtje van Margot geweest was....

Bijzonder kort na het dinertje bracht hij zijn digestievisite bij de Cloppenburghs en het was een gelukkige gedachte geweest daar niet langer mee te wachten. Want nu hij Margot weer ontmoet had voelde hij zich plotseling opgelucht. Margot was tijdens dat bezoek uiterst vriendelijk jegens hem geweest en had veel belangstelling getoond voor alles wat Lazare betrof. Zoo was het nu toch duidelijk, dat zij hem heelemaal voor vol aanzag, en dat het dus, net zooals het vroeger en precies zooals het altijd geweest was, maar van hèm afhing, of Margot zijn vrouw zou worden, of niet. En nu wilde hij niet trouwen, en was de zaak daarmee dus afgelopen.

Zóó was het goed.

Maar als het er dan aldus mee stond, kon hij Margot ook best wat vaker ontmoeten. 't Zou belachelijk zijn, als hij haar ontweek, alléén, omdat mama Cloppenburgh hen wat al te in het oog loopend vaak samenbracht....

Terwijl hij zoo in zichzelf voortredeneerde, stelde hij zich nog even de vraag: of hij nu